

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De eade[m] charitate Christi, quâ co[n]stanter nobiscu[m] manet
per superiores & directores. Quasi peccatu[m] ariola[n]di est repugnare: &
quasi scelus idololatri[a]e nolle acquiescere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

S A B B A T O.
DE EADEM IPSA CHARITATE CHRISTI
Qua constanter nobiscum manet, per Superiores & Directores.

Ecce ego vobiscum sum omnibus diebus, usque ad consummationem sæculi. Matth. 28.

VERITAS PRACTICA.

Quasi peccatum ariolandi est, repugnare: & quasi scelus idolatriæ, nolle acquiescere. 1. Reg. 15.

Ratio est, quia ariolari & idola consulere idcirco peccata sunt, quod relicto vero Deo quaratur a demon tanquam director & actor rerum agendarum.

Sed quando repugnamus aut nolumus acquiescere superioribus, idem quodammodo præstamus.

Ergo quasi peccatum ariolandi est repugnare, & quasi scelus idolatriæ nolle acquiescere. Quod per se patet quam sit horrendum.

I. PUNCTUM.

Etiam nobiscum adest Dominus constantissimè, usque ad consummationem sæculi per Pastores, Rectores, Superiores & Directores, per quos sic universim regit Ecclesiam, & particularim unumquemque, ut verissimè propterea dicat Apostolus, *Jesus Christus heri & hodie, ipse & in sæcula.* Sic nempe voluit homines per homines regere, primò ut suavior & accommodatior ejus esset gubernatio; deinde ne si solis ejus inspirationibus regeremur, nostras sapius inclinationes naturales, aut falsas dæmonis illusiones, pro divina voluntate sequeremur; verè enim sanctus Gregorius, *alioquin fiet ut, dum se quisque sancto Spiritu impletum præsumit, Discipulus hominis esse renuat, & magister erroris fiat.* Denique sic plurimæ excellentes exceri possunt virtutes, in primisque humilitas, abnegatio judicii & voluntatis, obedientia, simplicitas & similes, quibus exercendis non

modò ingentem meritorum cumulum nobis comparamus, sed gubernationem Superiorum suaviorè & efficaciorè reddimus, sicut ait Apostolus, *Obedite præpositis vestris, & subjacete eis; ipsi enim pervigilant quasi rationem pro animabus vestris reddituri, ut cum gaudio hoc faciant, & non gementes; hoc enim non expedit vobis.*

Quod quanti referat, quantumque ad id meritò affici debeamus, ut apertius constet, certè plurimum valet attentè consideratio veritatis propositæ, quæ tota est ex sacris Litteris, sic Samuele ad Saulem loquente: *Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius ut obediat voci Domini? Melior est enim obedientia quam victima, & auscultare magis quam offerre adipem arietum.* Quoniam quasi peccatum ariolandi est repugnare, & quasi scelus idolatriæ, nolle acquiescere: pro eo ergo, quod abieceris sermonem Domini, abiecit te Dominus ne sis Rex. Itaque non tam probanda est ista veritas, quam breviter declaranda & attentè consideranda, in hunc finem ut discas quàm grave sit & horrendum non acquiescere superioribus: Nempe hoc, quasi peccatum ariolandi est, & quasi scelus idolatriæ: quo quidem dicto quid gravius, cum id præsertim fide divinà non minus tenendum sit quàm quidvis aliud ex credendis?

Et revera quid est ariolari, aut quid est quod tam grave sit peccatum, quos divinos vocant adire, & idola consulere, nisi quia sic dæmon consulitur ad res nostras agendas, & ab eo expectatur, quod à solo esset Deo expectandum & expectandum? quæ certè Dei est atrox injuria, quasi non possit Deus aut nolit dicere, quod nobis necesse sit scire; aut quasi nos attendemus id investigare & scire quòd nobis ignotum esse vult, & quod expressè vetuit,

Deut. 18. tuit, ne quæreremus. Non invenitur in te, qui ariolos sciscitetur, & observet somnia: neque qui Pitihones consulat, neque divinos, & quærat à mortuis veritatem. ALTIORA te ne quæseris, & fortiora te ne scrutatus fueris, sed qua præcepit tibi Deus, illa cogita semper: & in pluribus operibus eius ne fueris curiosus.

II. PUNCTUM.

Sed quando repugnamus aut nolumus acquiescere, quasi demon consulitur, relicto Deo.

1. Reg. c. 15. Sic expressè sanctus Gregorius, cujus etiam autoritas declarationi veritatis fidem conciliabit: Quasi peccatum ariolandi est repugnare, quia velut contempto Divino altari ad aras Daemonum responsa percipiunt, dum cordis sui prestigiosis ac superbie adventionibus credunt, & salubribus prælatorum consiliis contraria sentiendo refragantur. Nolle autem acquiescere, idololatria sceleri simile dicitur, quia nimirum in inobedientia sua obstinatione nemo persisteret, si propositi sui figmentum in corde quasi idolum non gestaret. Dum enim agenda in corde concepit, quasi idolum facit: & dum conceptum mentis propositum se acturum deliberat; quasi ad adorandum simulacrum se inclinat. Quasi ergo scelus idololatria est, nolle acquiescere, quia quisquis in propria deliberatione obstinatus est, idcirco foris in majorem contemptum erigitur, quia intus eis, qua fingendo statuit, propositi sui simulachris incurvat. Videri potest idem sanctus Doctor in eodem Commentario, capite 4. ubi de Samuelis obedientia. Et libro 35. Moralium, capite decimo.

Quæ sic declarata quomodo practicè & reipsa fiant à nobis, quando repugnamus, aut nolumus acquiescere, ex ipso Saulis facto cujus occasione prolata est à Samuele sententia, patebit evidenter. Ecce enim à Propheta tam aperte declaratur Sauli, divina voluntas circa universum Amalecitarum interitum, ut de hac nullo modo dubitare possit: sed ille quasi contemneret, ait Sanctus, accusatus Interpres, quasi non probaret divina consulta, quasi aut iniqua essent aut Israëliticis commodis importuna, ad alias aras sese convertit, alia petit oracula à sua suorumque prudentia. Juber Deus ut pereat Amalec: at contra humana prudentia judicat durum esse & inhumanum; antiquum illud genus extingui, perire Regem luculentum & no-

bilem: neque prudentis esse consilii pretiosas vestes, quæ ornamento esse possent Israëliti genti, aboleri flammis; neque præterea fas esse illis carere exuviis milites, quorum studia & labores non alio modo compensari poterant. Deinde non satis videri religiosum ac pium, ut oves pingues, & armenta crassa atque nitentia, ferro concisa corvos alant potius aut putrescant, quam sacrificiis deserviant, & sacerdotes alant.

Sic meditabantur humana judicia contra divinum, ac tandem ex hac ratiocinatione, quæ vocari potest Idolorum responsio, concludunt isti impudentes arioli contra quàm esset à Domino constitutum, parcendum esse Regi & pretiosis ornamentis. & ex gregibus optima quæque servanda, & satis videri præcepto satisfactum esse divino, si, quidquid esset reprobum ac vile, ferro ac flamma perderent. Sic nos plane discurremus, sic ratiocinamur in nostris repugnantibus concupiscentiis, sic prudentiam carnis, quæ mors est spiritus, cælesti & divinæ opponimus; sic uno verbo diabolicis potius quam divinis suggestionibus nos regendos tradimus. O impietatem! ô scelus! Populus meus mutavit gloriam suam in idolum!

Rom. 8.

1. Cor. 2.

III. PUNCTUM.

Sic ergo quasi peccatum ariolandi est, repugnare: & quasi scelus idololatria, nolle acquiescere.

Ac proinde patet, quantum per eum cavendum & dicendum quod Israëlita: absit à nobis hoc scelus, ut recedamus à Domino, & ejus vestigia relinquamus, extructo altari præter altare Domini Dei nostri. De hoc etiam fuse Cassianus tota collatione secunda, ubi hæc inter alia: Nullo vitio tam præcipitem diabolus monachum pertrahit & perducit ad mortem, quàm cum neglectis consiliis seniorum suo iudicio persuaserit, definitionique confidere.

Ios. 22.

c. 11.

Tum universim de omnibus, Idem ibidem, Impossibile est quemquam qui proprio fidei iudicio, Diaboli illusionem non decipi: ut è contra nullatenus fraudibus & insidiis inimici decipi potest, qui non suo iudicio sed maiorum virum exemplo. Quod quidem eò periculosius est quo religiosior apparebit prætextus repugnantia, si ve apparentis oppositæ rationis; Unde aptè S. Bernardus: Eant nunc, qui se faciunt religio-

Serm. 3. de

Reurr.

Arioli

Arioli & Idololatra facti sunt si tamen vel ei, qui dixit hoc, plus quam sibi iudicant esse credendum.

Alia quidem & plurima sunt argumenta quibus ostendi possit quantum expediat, sic se sine regi & dirigi, ut tota hebdomada tertia post Epiphaniam, ostensum est; sed hic illud unum urgendum, quod alioquin relicto Deo requiratur daemon; hoc enim quam sit impium & sceleratum cum facile concipiatur, unum sufficere ad rem conficiendam.

Nunquid non est Deus in Israel, ut earis ad consulendum Beelzebuth, Deum Accaron: quamobrem hac dicit Dominus, de lectulo super quem ascendisti non descendes, sed morte morieris. Hæc uni semel dicta, semper dicentur omnibus, qui repugnant & non acquiescunt. Vide infra in hac parte, Feria 4. Octavæ Ascensionis, ubi hæc Veritas exponitur.

Qui rationes inquirat obedientiæ, rationem querit suæ inobedienciæ.

DOMINICA V. POST PASCHA. DE ORATIONIS EFFICACIA, FREQUEN- tia, & aliis proprietatibus.

Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Joan. 16.

VERITAS PRACTICA.

Ne dicas te petere in nomine Domini; aut ne dicas te nihil obtinere.

Sensus est, quod quicquid petitur in nomine Domini, obtinetur; aut si quid non obtinetur, non petitur in nomine Domini; ac proinde qui dicit se petere in nomine Domini, non debet dicere se nihil obtinere, cum alioquin mensiretur & blasphemaret.

Ratio est, quia vel petes aliquid aliud quam quod velit Deus, vel hoc plane unum.

Sed si petis aliquid aliud, non petes in nomine Domini; aut si hoc unum petis, semper illud obtinebis.

Ergo ne dicas te petere in nomine Domini, aut ne dicas te nihil obtinere.

I. PUNCTUM.

Sic suis Christus Dominus, ne quid dubitarent de orationis suæ virtute ac efficacia, asseveranter loquebatur; Amen amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Usque modo non petistis quidquam in nomine meo: petite & accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum.

Hic primò contemplantur tria illa potissima Dei attributa, Bonitatem, Potentiam & Sapientiam, ut in Christo relucant. Bonitas est in promissione facta nostris orationibus; Potentia in effectu quem consequuntur; Sapientia in docendo quem suggerit orandi modo.

Deinde verò ut melius promissionem Christi intelligas, ac ne dubites aliquando, quin certissima sit, etiamsi tibi aliud videretur, expende accuratè, quod habet veritas atque ejus declaratio; Aut te non petere in nomine Domini, aut semper obtinere quod petis; ac proinde non aliter esse loquendum. Quidquid enim petis, vel conforme sit oportet divinæ voluntati, vel ab ea quovis modo alienum. Quid censes? horum alterutrum omnino negari non potest, neque in eo discutiendo longius tibi est immorandum; sed hoc vide tantum ex illis duobus utrum tibi sit familiarius, utrum Dei an tuam magis voluntatem exquiras? quanta sit utriusque voluntatis differentia & distantia; Nempè ut ait sanctus Augustinus, quantum Deus dignitate & merito distat à te, tantum ejus voluntas, quæ Deus ipse est, distat à tua. Quanta porro est illa distantia? ô prodigium perversitatis, cum se homo

In Ps. 31.